

ת"פ 48919/12/20 - מדינת ישראל, ע"י המחלקה לחקירות שוטרים נגד אלכסיי שרנדוב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 48919-12-20 מדינת ישראל נ' שרנדוב
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

מדינת ישראל	המאשימה
ע"י המחלקה לחקירות שוטרים	
אלכסיי שרנדוב	נגד
ע"י ב"כ עוה"ד עופר סבו	הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום:

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, שירת הנאשם ביחידת ימ"ס איו"ש של משטרת ישראל.

ביום 9.7.20 בשעה 20:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבית החולים בני ציון בחיפה יחד עם גרושתו ובנותיהם - בתו הקטנה, ובתו הבוגרת יותר אשר נפצעה במרפק.

האם ירדה מהרכב עם הבת הפצועה ונכנסה לבית החולים לקבלת טיפול לבת הפצועה.

בכניסה לבית החולים עמדו המאבטחת אורטל נחום **(להלן: "המתלוננת")**, והמאבטח טספאהון **(להלן: "המתלונן")**.

הנאשם ביקש מהמתלוננת להיכנס לבית החולים, על מנת להתלוות לבתו הפצועה, ששהתה בפנים עם גרושתו.

המתלוננים סירבו להכניס את הנאשם לבית החולים, עקב נוהלי הקורונה לפיהם כל מטופל רשאי להיכנס עם מלווה אחד בלבד.

בעקבות זאת, התפתח וויכוח קולני בין הנאשם לבין המתלוננת.

הנאשם, שלא היה מוכן לקבל את סירובם של המתלוננים להכניסו לבית החולים, אמר להם: **"בא לי לשים לכם אחד ברגלים"**, בעודו נושא נשק.

כעבור זמן קצר, הגיע אחראי משמרת לכניסת בית החולים, וביקש מהנאשם להזדהות בפניו, וכן הוגשה נגדו תלונה

במשטרה בגין איומים על המאבטחים המתלוננים.

במקביל, התקשר הנאשם לחבריו העובדים עם חברת האבטחה בה מועסקים המתלוננים, בניסיונות לאפשר כניסתו ולפתור את האירוע.

בעקבות האמור, מואשם הנאשם בביצוע עבירת איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם כפר בכך שאיים על המאבטחים. הוא אישר כי אכן הגיע לבית החולים, כשבתו הקטנה על ידיו, כדי לבקר את בתו הבוגרת יותר, אשר הייתה אותה עת מאושפזת בבית החולים, עקב פציעה, והתווכח עם המאבטחים, שלא נתנו לו להיכנס. עוד אישר, כי אכן הוא שוטר ביחידה הנקובה בכתב האישום ואכן נשא עליו נשק בתוקף תפקידו זה.

דין והכרעה:

ראיות התביעה מורכבות מגרסאות המאבטחים, המתלוננים, איתם התעמת הנאשם בשער הכניסה לבית החולים, בדגש על עדות המאבטחת, וכן עדות אחראי המשמרת שהגיע למקום.

לעדויות אלו מתווספות ראיות דיגיטליות-ויזואליות בדמות סרטון ממצלמת האבטחה המשקיפה על השער, ומצלמת גוף של אחראי המשמרת קראדי.

התקופה מושא האישום הייתה תקופת שיא הקורונה, ובית החולים קבע הנחיות שמותר להכניס למחלקות מטופל ומלווה אחד בלבד (עניין זה הוכח במשפט מפי האחראי משמרת של המאבטחים; עדויות המאבטחים; הנוהל הוצג להשוואה, אך עקב סירובו של הסניגור, אשר מלכתחילה ביקש את חשיפתו, לא הוגש כראיה).

עדות המתלוננת הינה העדות העיקרית לאירוע, וכפי שנראה להלן, היא נתמכת בעדויות והראיות הדיגיטליות שיובאו בהמשך.

עדות המתלוננת -

המתלוננת עבדה בזמן הרלבנטי לעובדות כתב האישום כמאבטחת בבית החולים בני ציון. לפי עדותה, במהלך המשמרת שלה, בזמנים הנקובים בכתב האישום, הגיע אדם חמוש (הנאשם), כשהוא מחזיק ילדה כבת 5 בידיו, היא הבחינה שהוא נסער כאשר הביטה בו. הוא נעמד מולה, והיא החלה בתשאול האבטחה הרגיל, מי הוא, לאן הוא מגיע וכו'. הנאשם הסביר לה, שהוא ממנהר למיון ילדים, כי יש לו ילדה שמאושפזת שם, ואשתו כבר נמצאת איתה.

לדבריה, הנאשם דחק בה להיכנס בחוסר סבלנות, והיא הסבירה לו שבשל הנחיות הקורונה, בית החולים מאפשר מלווה אחד לכל חולה. היא רצתה להתקשר למחלקה, מאחר ומדובר במקרה רגיש, ורצוי ששני ההורים יהיו ביחד עם ביתם במחלקה, ובעודה מנסה לעשות כן, אמר לה הנאשם בזעם: "**כוסעמק בא לי לשים לכם אחד ברגליים**" (עמ' 9, שורות 14 - 15), כשהוא מלווה את דבריו, בתנועת יד המדמה נשק. המתלוננת הדגימה עם הידיים, הבוהן והאצבע, את

תנועת היד. המתלוננת נבהלה ואמרה לנאשם: "היי איך אתה מדבר?", לידה היה מאבטח נוסף, המתלונן, אשר שמע מה שהנאשם אמר, והתקרב אליהם.

המתלוננת העלתה בקשר את אחראי המשמרת שלה, שלומי קראדי (להלן: "קראדי"), ואמרה לו להגיע מהר למקום, כי יש מישהו שמאיים עליהם בנשק. קראדי הגיע במהירות, ודרש מהנאשם רישיון נשק. עד לאותה עת, המתלוננים לא ידעו שהוא שוטר, ורק בעת הגעתו של קראדי, הציג עצמו הנאשם כשוטר במשטרת ישראל. המתלוננת הביעה פליאה על כך שהוא שוטר. קראדי בחן את תעודת השוטר והזמין משטרה.

כאשר הגיעה המשטרה, מסרה המתלוננת, כי הנאשם התחיל לצלם אותה בטלפון הנייד שלו, כשהוא משמיע לתוך הסרטון שצילם, שהוא מבקש שתכניס אותו לראות את ביתו. לדבריה, הסרטון נועד לעשות לה שיימינג. תוך כדי הצילום, הוא שאל אותה למה הוא לא נכנס, והיא השיבה לו, שהוא לא נכנס, כי הוא איים עליה בנשק. כאשר אמרה זאת, כיבה מיד הנאשם את המצלמה, כי לא רצה שזה יהיה מתועד בסרטון. עוד אמר לה לדבריה, "אם לא התעודה הייתי עושה יותר". את הדברים האלה טענה שאמר לה ליד קראדי. האחרון ניסה להרגיע את הנאשם, על מנת למנוע התלהמות ברחבת הכניסה של בית החולים.

בהמשך עדותה, הסבירה כי במשטרה הדיווח שלה היה מצומצם יותר, ובמח"ש פירטה יותר, מכיוון שעם הזמן, הדברים חלחלו לתודעתה, ואז היא נזכרה בפרטים נוספים. עוד הדגישה, כי היא לא הקצינה את הדברים מתוך כעס, אלא פירטה ותיארה את מה שהיה. לדבריה, היא אדם רגוע ומאופק, וכך פנתה לנאשם, אך הוא הגיב באופן קיצוני.

במהלך עדותה, הוקרן סרטון ממצלמת האבטחה (ת/3), כשהמתלוננת מסבירה תוך כדי הצפייה בו אודות המתרחש בסרטון, בין היתר, הצביעה על תנועת היד המדמה אקדח, שעשה הנאשם, כאשר איים עליהם, וכן הצביעה על הדמויות השונות הנראות בסרטון והסבירה את שהתרחש. יוער כבר עתה, כי הנצפה בסרטון מצלמת האבטחה מתיישב עם גרסת המתלוננת.

עדות המתלונן -

כאמור, המתלונן היה המאבטח הנוסף שעמד לצידה של המתלוננת בכניסה לבית החולים. גרסתו תומכת בגרסת המתלוננת ומאמתת אותה. המתלונן תיאר כיצד הוא והמתלוננת עמדו בכניסת בית החולים, כאשר הנאשם הגיע עם ילדה קטנה שהוא נושא בידיו, כיצד המתלוננת שוחחה איתו, והוא התווכח איתה, ואז לדבריו, בשלב מסוים שמע אותו אומר: "אני אתן לכם שני כדורים ברגליים". הוא (המתלונן) לא להגיב, הסתובב, ואז הנאשם הוריד את הילדה שלו ארצה, או אז הבחין המתלונן, שהנאשם נושא עליו אקדח, הוא לא ידע שהוא שוטר (עמ' 21, שורות 18 - 23).

חיזוק ועיגונים נוספים לעדות המתלוננים -

לעדויות המתלוננים, מצטרפת עדותו של אחראי המשמרת קראדי, שאף היא מתיישבת היטב עם גרסתם, וכן ראיות דיגיטליות, בדמות סרטון מצלמת האבטחה, וראיית השמע, שנקלטה במצלמת הגוף של קראדי, במהלך התפתחות האירוע, בה תיעוד קולי מפליל של הנאשם.

עדות קראדי -

קראדי חזר בעדותו הראשית ואישר את הדברים שמסר בהודעתו במשטרה (ת/9). כדי לסבר את אוזנו של הקורא, יובהר, כי בחקירתו במשטרה מסר קראדי, כי קיבל קריאה מהמתלוננת, שדיווחה לו שאדם חמוש איים עליה ועל המתלונן שיירה להם ברגליים, מכיוון שרצה להיכנס למיין ילדים כשיש שם כבר מלווה, יחד עם המטופלת, משום שהם סירבו להכניסו בשל נוהלי הקורנה.

קראדי הוזעק ע"י המתלוננת, הוא ניגש מיד למקום, וכאשר הגיע לשער הכניסה לבית החולים פגש בנאשם וביקש ממנו להזדהות. האחרון הציג לו תעודת שוטר. קראדי רשם את פרטיו בפנקס, ואמר לו שעל האיום בנשק על המאבטחים, הוא מזמין משטרה ומגיש נגדו תלונה, והוא אוסר עליו להיכנס לשטח בית החולים.

קראדי ניתק מגע מהנאשם ונכנס לתוך בית החולים. הוא דיווח למשטרה, תוך כדי כך הבחין בנאשם מצלם מספר פעמים בטלפון הנייד שלו את המאבטחים, בצורה "**תקיפה**", כלשונו.

לאחר שהתקשר למשטרה, קרא לו הנאשם, וביקש ממנו לדבר עם אחד מעובדי בית החולים, שהיה איתו על הקו, בחור בשם רוסטי, אחראי כיבוי אש בבית החולים (ראו עדותו בהמשך הדברים), קראדי לא הסכים לדבר איתו ונכנס פנימה לבית החולים.

בהמשך, מסר קראדי, כי המאבטחים קראו לו, ואמרו לו שהנאשם מבקש לשוחח עימו פעם נוספת. הפעם, ניגש אליו קראדי עם מצלמת גוף פעילה אשר תיעדה את השיחה עם השניים.

הואיל וקיימת ראייה פיזית ויזואלית ונייטרלית ממנה יכול בית המשפט להתרשם באופן בלתי אמצעי, לא מצאתי מקום לפרט בהרחבה את תיאוריו של קראדי בעדותו אודות שהתרחש במהלך השיחה בה הייתה מצלמת הגוף מופעלת.

סרטון מצלמת האבטחה (ת/3 ו- ת/3א') -

כאמור, מלבד עדויות המתלוננים ועדותו של קראדי, קיימות שתי ראיות ניטרליות קשיחות נוספות, המאמתות ומחזקות את גרסת המתלוננים לאירוע, ומספקות הצצה בזמן אמת למה שבאמת התרחש באירוע.

סרטון מצלמת האבטחה - בסרטון ניתן לראות את שער הכניסה הראשית לבית החולים בני ציון. הסרטון מראה את הנאשם מגיע אל עבר הכניסה, כשבידו האחת הוא מחזיק ילדה קטנה, ובשנייה צרור מפתחות ועוטה מסכה לפניו, הוא לובש חולצת טריקו ירוקה, ומכנסי ג'ינס.

הנאשם נצפה כשהוא ניגש למתלוננת, שולף מכיסו האחורי ארנק, וניתן להבחין באקדח אותו הוא חוגר על מותן ימין, הנאשם נראה מתווכח עם המתלוננת, כשלצדה המתלונן, בדיוק כפי שהעידו השניים.

במונה 19:53:37, כאשר הנאשם מחזיר את הארנק לכיס האחורי, רואים בבירור כיצד הוא שולח את ידו הימנית קדימה, מבצע תנועה עם אצבעותיו, המדמה אקדח (בוהן למעלה ואצבע מורה קדימה), ומבצע תנועה המופנית אל עבר רגליהם של המתלוננים, שוב, בדיוק כפי שהעידו השניים.

לאחר מכן, הוא מניח את הילדה על הקרקע, ורואים את המתלוננת מדווחת בקשר. בהמשך, מגיעים למקום מאבטחים

ומגיע גם קראדי שמשוחח עם הנאשם, וזה מציג לו תעודת שוטר.

השמע ממצלמת גוף של קראדי - החשיבות העיקרית היא בשמע שהוקלט במהלך האירוע ע"י המצלמה. הסרטון מכיל את אמירותיו של הנאשם, מיד ובסמוך מאוד לאחר התרחשות האירוע. אמירות אלה, מוסיפות ומאמתות את גרסת המתלוננים ומחזקות אותם.

הסרטון מתחיל בשמע המתעד דיווח על האירוע, לפיו הגיע שוטר חמוש (הנאשם - ש.ב.), שצעק על המאבטחים, המתלוננים, ואמר להם: **"אני אדפוק לכם שניים ברגליים, יא חצופים, אם אתם לא נותנים לי להיכנס"**; המאבטחים הסתכלו על הנשק ורצו לשאול את אותו אחד בדבר רישיון הנשק, והוא בתגובה, השיב להם: **"בואנה יא חצופים, אני אדפוק לכם שניים ברגליים"**. צוין השם של המאיים "אלכס שרנקו".

בהמשך, נשמעת שיחה בין קראדי למתלוננת, שם אומר לה קראדי: **"את יודעת מה הבעיה שלי איתו? שהוא עוד לא ירד מהעץ, אם הוא היה יורד מהעץ, אני בטוח שגם את בסוף היית..."**. המתלוננת משיבה: **"כן, אבל כאילו, מה זה 'אני אתן לך שניים ברגליים'?"** וקראדי משיב לה, שהוא אמר את זה, בגלל שלא אכפת לו, ומציין שמות של אנשים שהתקשרו אליו.

במונה 02:31, נשמע קראדי אומר: **"הזמנתי אליו משטרה... כי הוא אמר למאבטחים שהוא ידפוק להם שניים ברגליים"**.

במונה 02:51, קראדי משוחח עם הנאשם, שמסביר לו שיש לו ילדה עם יד שבורה, ובגלל זה הוא התעצבן, הוא מבין את עבודת המאבטחים, יש לו 8 שנות וותק כמאבטח, ומציין כי סתם **"עלו לו הטורים"**, כי המאבטחת נכנסה איתו ראש בראש, תוך שהוא אומר: **"אני יודע מה זה ילדות עם תעודות תאמין לי"**.

קראדי מנסה לומר לו משהו, אך הנאשם אומר לו שוב, **"ברגע שילדה שלך יוצא לה יד מהמקום, ואתה רואה את זה, אתה לא..."** (הדברים נקטעים על ידי קראדי, שאומר לו שהוא מבין את הלחץ של הנאשם, **"אבל יש משפטים שלא אומרים"**, ומסביר לו את נוהל הקורונה, לפיו אסור להם להכניס שני מלווים לבית חולים).

בהמשך, הנאשם אומר לקראדי: **"אני בקושי מתאפק לא לקפוץ עליה, באימא שלי אני בקושי מתאפק, רק בגלל שיש לי תעודה המזד..."** (תעודת שוטר - ש.ב.) **"בכיס אני לא עושה את זה עדיין"**, וקראדי ממשיך ואומר לו, שלא אומרים משפטים כמו שהוא אמר, במיוחד משהו שהוא חמוש עם נשק, והנאשם משיב לו, **"אני יוצא מזה ככה, ככה אני יוצא מזה"**, תוך כדי שהוא מניף את ידו הימנית וממשיך ואומר, **"לא התכוונתי לנשק, אמרתי לתקוף לכם שניים ברגליים, שני 'לואו קיקים' (LOW KICK - כינוי לבעיטה באמצעות השוק לעבר ירכי היריב באומניות לחימה - ש.ב.), התכוונתי 'שני לואו קיקים', איך אני? וואלה, יצא לי אחי, מהלחץ, מהבהלה, מח"ש יעשו את המקסימום, תאמין לי, תאמין לי, אני מספיק זמן במערכת, ושלא תדע באיזה יחידה זה, אחי, אני באמת"**, וקראדי קוטע אותו ואומר לו: **"אתה יודע מה הבעיה שלי איתך? שאתה לא יורד מהעץ"**.

ראיות התביעה ממצאי מהימנות ועובדה -

להתרשמות בית המשפט, עדויות המתלוננים היו אותנטיות, עקביות, השתלבו זו בזו, הותירו רושם אמין, ומצאתי כי הן אמינות ומהימנות. כפי שנראה להלן, עדויות אלה זוכות לחיזוק ואימות משמעותי מראיות נוספות.

עדותו של קראדי נמצאה בעיני אמינה למדי, התרשמתי ממי שתיאר בכנות את שאירע. דבריו של קראדי בעדותו תואמים את שתיעדו מצלמת הגוף והאבטחה, דבר המאמת את גרסתו של קראדי, ואת עדות המתלוננים, בדגש על עדות המתלוננת.

נקבע בזאת, כממצא עובדתי, כי במהלך הוויכוח עם המתלוננת, הנאשם אמר לעבר המתלוננים בחמת זעם: **"בא לי לשים לכם אחד ברגליים"**, תוך שהוא מלווה אמירה זו בתנועת יד הממחישה ירי לעבר הרגליים כשהוא נושא אקדח על מותניו.

פרשת ההגנה -

הנאשם העיד להגנתו, וכן העיד להגנתו חברו של הנאשם, מר רוסטיסלב גרינברג (**להלן: "רוסטי"**), אשר הוזעק ע"י הנאשם למקום האירוע, מיד לאחר התרחשותו.

עדות הנאשם -

הנאשם נחקר ובגרסתו הראשונה סיפר שהוא טייל יחד עם גרושתו ושתי בנותיהן בנות ה-7 וה-3, הבת הגדולה, טיפסה על סולם, נפלה ונפצעה, הוא הבחין שהילדה פרקה את היד, באיזור המרפק, וכנראה שיש לה שבר. הוא הרים אותה מיד, נתן לה עזרה ראשונה, בעזרת קיבוע וקרח, וכולם רצו לאוטו, ונסעו לבית חולים בני ציון.

כשהגיעו לשם, הוא הוריד את גרושתו והבת הפצועה, מול הכניסה, ואמר להן להיכנס זריז לבית החולים, כדי שיתחילו לטפל בה. הוא החנה את הרכב ולקח את ילדתו הקטנה בידיים ורץ לכיוון הכניסה לבית החולים. הוא הגיע לכניסה והבחין בזוג מאבטחים, מאבטח ומאבטחת (המתלוננים), הציג להם מיד תעודת שוטר, ואמר להם: **"חבר'ה אני חמוש אני צריך להיכנס למיין"**. לדבריו, המתלוננת ענתה לו בטון חצוף ומתנשא, כך כלשונו, **"הלו הלו, לאיפה אתה רץ, אתה לא יכול להיכנס"**, הוא השיב לה שהוא חייב להיכנס דחוף למיין, כי יש לו ילדה שנפצעה שם, והיא השיבה לו שאפשר רק מלווה אחד למטופל.

התפתח שיח ושיח בין שניהם, כשהוא אומר לה, שהוא עם הילדה השנייה, ומעוניין להיות ליד בתו הפצועה. לדבריו, המתלוננת המשיכה לפנות אליו בטונים תקיפים, והבהירה לו שהוא לא נכנס לאור הנהלים.

הנאשם טוען שהוא שאל אותה מאין ההנחיה שלא להיכנס והמתלוננת אמרה לו **"אני מחליטה פה"**. הוא הוריד את הילדה שלו מהידיים ואמר לה **"תגידי לי מה אתם שפויים? בבקשה תנו לי להיכנס אני גם שוטר, ויש לי ילדה שנפצעה, היא במצב לא טוב, תנו לי להיכנס"**, ולדבריו השיבה לו המתלוננת, **"אני שמה על זה שאתה שוטר, אני לא סופרת אותך, ראינו עשרות כמוך"** והוסיפה בהמשך: **"אם אתה לא תזוז מהכניסה אני אביא לפה מאבטחים וישברו לך את הצורה"**. הוא שאל אותה **"האם את מאיימת עליי?"** ולדבריו המתלוננת אמרה לו: **"אני לא מאיימת אני מבטיחה"**.

בהמשך דבריו, טען כי המתלוננת, היא זו שאיימה עליו ולא הוא עליה, היא הבינה זאת, ולכן כפעולת מנע, הגישה נגדו תלונה, והגזימה את האירוע.

לשאלה האם היא הסבירה לו שבתקופת הקורונה חלות הנחיות שרק מטופל ומלווה אחד יכולים להיכנס למחלקה,

אמר ששמע ממנה משהו כזה, אך ניסה להסביר לה את עצמו, וכי הדברים שנאמרו מצידה נאמרו בטון מתנשא ומגעיל, כך כלשונו.

לשאלה אם התעצבן ואמר למתלוננים שבא לו לשים לשניהם כדור ברגליים, טען שלא היה ולא נברא, הדבר היחידי שאמר ונוגע "לרגליים", היה כשאמר לבת שנשא על ידיו, כאשר הוריד אותה "**תעמדי שניה על הרגליים**".

הנאשם העיד להגנתו את חברו רוסטי שעובד בבית החולים בכיבוי אש והוזעק על ידו לסייע בעת האירוע.

עדות של רוסטי -

מסר כי הוא מכיר את הנאשם מעבודה קודמת במשרד הביטחון, והבהיר בעדותו כי הם חברים.

לכן, מטבע הדברים מדובר במה שמכונה בפסיקה ב"עד מעוניין", ומן הראוי היה לגשת בזהירות לבחינת עדותו, אשר עלולה להיות מוטית באופן טבעי, לטובת הנאשם, עקב החברות ההדוקה בין השניים, אלא כפי שנראה להלן, דווקא עדותו מוסיפה חיזוק משמעותי לראיות התביעה, ושופכת אור על מה שבאמת התרחש באירוע.

רוסטי העיד ומסר שהוזעק למקום על ידי הנאשם מיד לאחר התרחשות האירוע מושא כתב האישום. כאשר הגיע, שאל את המתלוננים מה קרה, והם סיפרו לו שהנאשם איים עליהם בנשק. לדבריו, הוא לא שמע במפורש מה בדיוק נאמר, אבל הבין שחברו, הנאשם, איים עליהם בנשק. אך כאשר רוענן זכרונו, והוא עומת עם הדברים שמסר בחקירתו במח"ש, אישר את הדברים שמסר בחקירה, שם אמר שהנאשם אמר שיפגע במאבטחים ואמר שיירה בהם. עוד ציין, כי הוא פנה לנאשם, ובירר איתו את הדברים באותו מעמד, והנאשם אמר לו תחילה "**אני לא איימתי**", אך בד בבד, סיפר רוסטי כי הנאשם המשיך ואמר לו "**כוסעמק איתם מה קורה איתם צריך לאפס אותם**". גם בנקודה זו, הופנה שוב לעדותו במח"ש, שנגבתה בסמוך יותר לאירוע, שם מסר, שכאשר הנאשם קרא לעזרתו, וסיפר לו מה קרה, בזירת האירוע, אמר לו הנאשם, שיכול להיות שאמר למאבטחים: "**כוסעמק אתן לכם אחד ברגליים**" (עמ' 27, שורות 15 - 19).

רוסטי הבין היטב שעדותו מפלילה את חברו הנאשם, לכן ניסה לטעון במהלכה, כי מדובר בדברים שהוחלפו בשפה הרוסית, ותורגמו מהשפה הרוסית. ניכר היה מתגובותיו על דוכן העדים, כי הוא חש מבוכה רבה, עת הנאשם צופה בו אומר את הדברים המפלילים הללו. לכן, ניסה לעמעם את חומרת דבריו, ולסגת מהם, בטענה לתרגומם מרוסית לעברית, אך כאשר עומת עם הודעתו, אמר: "**אם אמרתי את זה בעדות אני לא מסתייג מדבריי, האירוע היה קרוב יותר בזכרוני...**" (עמ' 27, שורות 26 - 27).

ראיות ההגנה, ממצאי מהימנות, טענות ומסקנות -

ההתרשמות הבלתי אמצעית של בית המשפט מעדות הנאשם הייתה עגומה למדי. מצאתי את גרסתו כהפכפכה ומזגזגת ואני דוחה אותה ומוצא אותה כבלתי אמינה.

גרסתו של הנאשם, מוסיפה ומחזקת את הראיות, ומאשרת את העימות החרוף עם המתלוננת, על שלא הכניסה אותו למתחם בית החולים, בשל נוהלי האבטחה שהוסברו לו על ידה כלא מאפשרים את כניסתו.

הוא מאשר שכעס מאוד והתפרץ על המתלוננים, וכן אישר שהמתלוננים ידעו שהוא חמוש באקדח, הוא אמנם טען שהמתלוננת היא זו שאיימה עליו, אך גרסתו הייתה קשה עלי, בלשון המעטה, ואין לה כל אחיזה בחומר הראיות, ומנגד, מצלמת האבטחה המשקיפה על כל האירוע, מתעדת אותו מאיים על המאבטחים, ולא ההיפך.

הנאשם הכחיש בחקירתו, כי עשה תנועות חריגות עם הידיים לכיוון המאבטחים, ולא עשה תנועה עם היד שמדמה נשק, טענה שבנקל מסתבר שאין בה אמת, לאחר שצופים בסרטון האבטחה, ורואים היטב שהנאשם עשה כן.

הרושם הברור העולה מעדותו של הנאשם, וגרסאותיו המתפתחות, הוא שהנאשם לא אמר אמת ביחס לאיום שהשמיע כלפי המתלוננים, החל מהכחשת תנועת היד המדמה אקדח, המתועדת במצלמת האבטחה, עבור דרך טענותיו המתחכמות, בפני קראדי, שהוקלטו בזמן אמת, בהן אמר שיטען, כי התכוון לבעיטות לעבר רגלי המתלוננים (אגב, אף זה איום), וכלה בהתוודותו בפני רוסטי (חברו הטוב, שאין לחשוד בו כי הוא בודה את ההתוודות מליבו) כאשר ש ואמר לו את האמירה המאיימת למתלוננים. שקריו של הנאשם מחזקים את הראיות (ראו: ע"פ 6826/19 **שרגאי נ' מדינת ישראל** 14.2.22 וההפניות שם).

עדויות של חברו הטוב של הנאשם, רוסטי, מוסיפה ומעבה ומחזקת את ראיות התביעה. יצוין, כי הנאשם ביקש במהלך חקירתו, שיגבו עדות מחברו רוסטי, וכאמור הדברים שמסר לרוסטי בזמן אמת, שצוטטו בהרחבה לעיל, מחזקים את הראיות נגדו, ואף מהווים ראיה ניצחת להודייתו בפניו, על האיום מושא כתב האישום.

מעבר למצבור הראייתי כנגד הנאשם ולסתירות בגרסתו, בכל מהלך עדותו הארוכה במשפט, הנאשם הגיב באימפולסיביות, ובכעס, לדברי העדים המהותיים, ובעיקר כאשר נחקר על דוכן העדים. בית המשפט נאלץ להעיר לו מס' פעמים במהלך הדיונים.

התרשמות זו של בית המשפט, היא חלק מההתרשמות הבלתי אמצעית של ערכאה דיונית, מהאופן בה מוסר עד את עדותו, היא מתיישבת היטב עם האימפולסיביות אותה הפגין הנאשם בעת האירוע, כפי שתיארו זאת העדים.

ודוק, סערת רוחו של הנאשם, כאשר הגיע לבית החולים, מכיוון שבתו הגדולה נפצעה ופרקה את המרפק, מובנית בהחלט, זהו מחזה קשה ולא נעים לכל הורה. הדבר עלה במהלך חקירותיו, ובבית המשפט כאשר תיאר זאת. הוא גם הסביר במהלך חקירותיו, כי היה צריך לגלות כלפיו יותר הבנה, נוכח מצב דברים זה, ולכן שותף בית המשפט.

לצד זאת, גם במצב דברים שכזה, שומה על הנאשם כשוטר שנשא נשק, כלוחם, וכאדם בוגר, להפגין שליטה וריסון על מעשיו ולשונו, ולא להשתלח במאבטחים ולאיים עליהם שירה בהם, כשהנשק שהוא נושא חגור על מותניו, והכל בשל העובדה שהמאבטחים (המתלוננים) נצמדו להוראות, וסירבו להכניסו לשטח בית החולים.

הסניגור המלומד טוען, כי ישנה סתירה בין גרסאות המתלוננים ולא ניתן לחלץ גרסה אחידה בין עדי התביעה באשר לנוסח המדויק של האיום, קרי, האם אמר הנאשם, "בא לי לתת לכם שניים ברגליים" או "אחד ברגליים" או "כדורים ברגליים".

משמיעת הראיות המפורטות לעיל, ברור לחלוטין, כי הנאשם אמר אמירה מאיימת באופן המתואר לעיל, שעניינה איום לירות ברגלי המאבטחים, תוך שהוא מלווה את האמירה הזו בתנועת יד, וכאמור כשהוא חמוש. הדברים נאמרו כשהנאשם כעס מאוד שלא הכניסו אותו למתחם בית החולים.

בית המשפט קבע כממצא את נוסח האיום, נוסח דברים זה מאומת ע"י הדברים שמסר רוסטי ששמע את ווידוי הנאשם בפניו בעת שבירר איתו את הדברים.

יתרה מזאת, הנוסח המדויק, "אחד ברגליים" או "שניים ברגליים", וגם אם ישנו פער בין תיאור הביטוי המאיים, בין גרסת המתלונן לגרסת המתלוננת, אין בכך כדי לשנות את גרעין המלל המאיים, שכאמור הוכח, ואף אומת מפיו של הנאשם עצמו, ואין בכך כדי לשנות את מהות טיבו של האיום - איום לירות ברגלי המאבטחים.

אשר למחלוקת בנושא הנהלים, האם הם הוכחו והאם הם אכן הם הורו על הכנסת רק מטופל עם מלווה אחד בלבד, אם לאו, באותה תקופה.

בתחילת המשפט סבר בית המשפט שהדבר אינו רלוונטי, ולכן לא נתן צו לקבלתם, בהמשך המשפט שינה טעמו, כי סבר שיש לאפשר לסניגור להביא כל ראיה שברצונו להביא לטובת הגנתו של הנאשם, גם אם בית המשפט סבור שהיא אינה רלבנטית. יובהר, כי לאחר שבית המשפט התיר את חשיפת הראיה והגשתה, סירב הסניגור להגישה לבית המשפט.

כך או כך, בית המשפט סבר למן תחילת המשפט ועד לכתיבת הכרעת הדין, כי אין להוראות הנוהל רלבנטיות להוכחת האיום או לשלילת התקיימותו. שכן, נניח לטובת ההגנה, שהמאבטחים שגו, והנוהל "לא אמר" את שגרסו המתלוננים, או שהם לא דייקו בהוראות הנוהל, אין הדבר שולל ו/או גורע ו/או מצדיק את המלל המאיים שנאמר מצד הנאשם למאבטחים. יובהר, כי במהלך המשפט, הוכח מפי המאבטחים וקראדי, שאכן הנוהל היה באותה תקופה להכניס מלווה ומטופל אחד. אין צורך בהגשת הנוהל כהוכחה לכך, שעה שהממונים על הביטחון בבית החולים, העידו זה אחר זה שזהו הנוהל, כך שגם אם לא הוגש הנוהל, הוכח לבית המשפט שאסור היה באותה תקופה להיכנס אלא מטופל עם מלווה אחד בלבד, וכאמור, אין בעובדה זו שהוכחה, כדי להעלות או להוריד. העיקר הוא האם היה מלל מאיים, כנטען בכתב האישום, אם לאו, וכאמור, נקבע כי הנאשם שיגר מלל מאיים לעבר המתלוננים כמפורט בכתב האישום.

סוף דבר:

משהוכחו כל עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר הנני מרשיע את הנאשם בעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשפ"ב, 21 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים